# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. B.,** proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu,

**t a k t o:**

Návrh Krajského soudu v Brně na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 25/2018 jinému než místně příslušnému krajskému soudu **s e z a m í t á .**

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně usneseními ze dne 8. 12. 2014, 11. 3. 2015 a 14. 9. 2015, vydanými pod sp. zn. 10 T 3/2014, uložil žalobci povinnost zaplatit částku 13 000 Kč, 26 595,36 Kč a 10 000 Kč, a to za účelem náhrady nákladů trestního řízení, odměny a náhrady hotových výdajů obhájkyně a bezvýsledného dovolání. Dne 12. 4. 2016 vydal Krajský soud v Brně exekuční příkaz, sp. zn. EP 31/2016, na srážku z pracovní odměny žalobce k uspokojení zmíněných pohledávek. V podání ze dne 11. 1. 2018 žalobce navrhl zastavení daňové exekuce; tomuto návrhu Krajský soud v Brně nevyhověl rozhodnutím ze dne 22. 2. 2018, č. j. 5600026514, 5600020715, 5500003015/Vavř.EP.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně dne 8. 3. 2018 žalobu, která je u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 30 Af 25/2018. Krajský soud v Brně dne 3. 4. 2018 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému soudu podle § 9 s. ř. s. Předseda senátu Krajského soudu v Brně, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, návrh odůvodnil tím, že žaloba směřuje proti Krajskému soudu v Brně a tato skutečnost zavdává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Brně. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 1 s. ř. s. přikázal věc jinému soudu.

[3] Žalobce ani žalovaný se k návrhu na přikázání věci nevyjádřili.

[4] V projednávané věci se jedná o situaci, kdy krajský soud navrhuje přikázání věci jinému krajskému soudu z důvodu, že by měl rozhodovat o věci, v níž mu byla trestním

řádem svěřena úloha správce daně za účelem vymožení pohledávky státu spočívající v náhradě nákladů trestního řízení.

[5] Nejvyšší správní soud se identickou situací již zabýval. V nedávném usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. Nad 250/2017 - 16, k tomu uvedl, že „*návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. (...) byl ze strany krajského soudu podán předčasně (...). V projednávaném případě nebyla Nejvyššímu správnímu soudu před podáním návrhu na přikázání věc předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti soudců, včetně např. jejich vyjádření. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného* (jedná se o závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12, ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, a ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32, pozn. soudu), *jejich vyloučení není v dané věci s ohledem na okolnosti případu jednoznačně předurčeno, neboť žalobce ve své žalobě z dubna 2017 brojí proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, které tento orgán veřejné moci vydal v pozici správce daně při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce, přičemž toto rozhodnutí nebylo vydáno funkcionářem tohoto soudu, vůči němuž by soudci správního úseku byli podřízeni ve smyslu zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze tedy dovodit, že by soudci správního úseku krajského soudu byli z projednávání věci automaticky vyloučeni pro systémovou podjatost a že je proto nutné věc automaticky delegovat jinému správnímu soudu bez případného konkrétního rozhodnutí o vyloučení všech soudců tohoto soudu – srov. opačnou situaci popsanou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 54/2017 - 19. Za situace, která nastala v projednávané věci, tedy že nelze bez dalšího říct, že všichni soudci krajského soudu jsou podjatí a že nelze sestavit senát, není návrh na delegaci nutnou podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný.*“

[6] Optikou výše citovaného usnesení, které zcela dopadá i na nyní projednávanou věc, nebylo možno návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu vyhovět. Návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. byl ze strany krajského soudu podán předčasně. Nejvyšší správní soud proto návrh na přikázání věci zamítl.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu